

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 10.—Estranger 15.

UN SONRÍS Y UNA RIALLA.

Casi estich segur que á tots los qui llegeixin aquest petit fet de la mèva historia, 'ls haurá passat com á mi poch més ó menos. Tothom ha fet algun paper ridicul per las donas; qui més gros, qui més petit. A mi que m' agradan extraordinariament y que m' han agradat sempre, figurinse 'si n' hauré fet de papers, paperets y paperassos! Desde 'l paper d' estrassa á la cartolina Bristol; desde 'l paper de tapissar parets al paper sellat, demanin.

Pero deixem comentaris á un costat y anem al cas.

Era una fresca matinata de aquellas del mes d' Abril en que tot sonriu. Fins va sonriure la *patrona* á qui devia tres mesos de dispesa á rahò de sis rals diaris. Ja fa bastants anys; jo llavors estudiava per capellá y ja m' trobava al primer any de teologia.

Surto dematinet de casa y cap al jardí del General falta gent per veure si allí trabava amistat ab alguna cambrereta, que per distreure á la criatura anés á tirar pá á las ocas.

Dech confesarho, allò de que la *patrona* al sortir de casa m' fes la rialleta, va posarme de mal humor.—Avuy estaré de nega, vaig dirme, pero ¡ca fills meus! Tot just arribo al sortidor ¿no dirian que vaig veure? Pues nada menos que un *guarda paseyos* que 'm coneixia, 'l qual senyalantme aquella montanyeta que hi havia á l' esquerra, m' digue:

—Per allí acaba de ficarse una *royal* mossa.

—Gracias Vidal, cap allí me 'n vaig.

Efectivament, era una bona estampa ¡quina màl ¡quin péu! ¡quina boca! quins ulls! quins brassos y quins etceteras! En tota ma vida, hauria pogut suposar l' existencia d' una dona com aquella que reunís tantas perfeccions. Jo no sé la cara que devia posar al veurela, pero estich segur de que vaig cridarli l' atenció y va ficarse en mi.

La sorpresa devia posarme en estat interessant. Va mirar-me, vaig mirarla extasiat; ella va baixar la vista per modestia y yo abressat pèl foch de sa mirada. Per espay de un minut vaig quedar com una estàtua; pero refentme de cop, prenc la direcció que ella pren y á una prudent distancia las hi emprench darrera. Surt del jardí del General y jo detras; pren pèl carrer del Bonaire y jo també; trenca per la Vidrieria, Born y entra á Santa Maria y jo igualment; espera que surti missa y 's queda á oirla y jo 'l mateix; la missa s' acaba, va per sortir, m' adelanto, prenc aigua beneïta n' hi dono y me l' accepta ab una rialleta. ¡Ay quina rialleta! Quina diferencia d' aquella y la que un' hora avants m' havia fet la *patrona*! Per supuesto que

en recompensa vaig ferli una cortesia, capás de rompre l' espinada á un suscriptor del *Correo Catalá*.

L' hi seguida; ja sè ahont viu; m' ha sonrigut varias vegadas y ja m' crech felis. Interinament, com á bon estudiant de teologia, no deixava 'l ram de cambreras, modistas, guanteras, cusidoras, ribetejadoras, pentinadoras y cotillairés, qu' eran las classes á que sentia més afició y precisament las que rezompensavan més lo mèu ardor y atencions.

Pero tornem á la nostra heroina; cada dia que la vey, anava descubrintli novas gracias, més hermosas qualitats; cada vegada m' semblava més bonica y més modesta. Y ella per sa part cada dia devia descobrir en mi alguna coseta que sens dubte li devia agradar. Las missas de Santa Maria eran d'arias, y ja l' hi donava aigua beneïta al entrar y al sortir de l' iglesia y de donarli aigua va venir donarli estretas de mà.

Va passar un any desde aquell dia. A la *patrona* ja no li devia sino dos mesos y mitj; al sortir de casa tocantme l' espatlla lleugerament, me mirá y torná ferme una rialleta com la de tal dia feya un any. ¿Estaré de sort avuy? ¿Faré potser un altre conquista? Pero d' aquella no n' havia tocat encare 'ls resultats.

Al sortir de missa y tornarli á dar l' aigua acostumada, observo que m' mira d' una manera molt significativa y ab una véu dolça, m' diu:

—Avuy fa un any que cada dia m' ofereix vosté aygua beneïta en aquet mateix puesto; molta constancia es per part d' un home que no m' coneix, ni sab qui soch.

Mitj gelat y sense saber lo que m' pasava intento respondre y la véu se m' nua; ella que coneix la situació en que m' trobo se n' fa càrrech y sortint de l' iglesia accepta ab tota la delicadesa la punta dels meus dits per ajudarli á baixar l' escala de la porta principal. Intento acompanyarla y m' diu que una senyora viuda no pot admetre la companyia d' un home pèl carrer.

Aquestas petites conversacionetas anavan animantse de dia en dia y jo creya tornarme boig; per ella ho havia deixat tot, absolutament tot, menos la teologia, las guanteras y las cotillaires. ¡No sé perque las cotillaires m' han hagut de fer sempre tanta gracia!

Han passat sis mesos més; ja sap qui soch perque tot l' hi he dit, menos que tenia molts enredos, molts deutes, qu' estudiava per capellá y 'l verdader nom y posició de la mèva familia. Ella per la seva part m' ha explicat que tè tots los seus parents fora de Barcelona, que s' diu Matilde, que va casarse á diset anys ab un marino y que va quedar viuda als sis mesos de matrimoni; que 'l barco que manava 'l seu marit va perdre's; que feya quatre anys qu' era viuda; y finalment

que á casa seva sols hi anavan los parents del seu difunt y que per poderla visitar era necessari ferse amic d' algú de la seva familia ó be suposar qu' eram del mateix poble.

La qüestió més interesant, es que vaig obtenir permis per visitarla. Tota la vida me 'n recordaré: era un diumenje y varem quedar que li faria la primera visita 'l dissapte següent, perque aquell dia tenia la costum de no rebre á ningú.

Apenas sento aixó, corro á casa 'l sastre á ferme un traje de la moda més exagerada.

Es arribat lo gran dia y ja no dech res á la *patrona*. L' sastre m' ha fet uns pantalons tant justos que per ficarmels hi tingut de suprimir los calçotets: l' hermillilla ab butxacas de cartera queya per davant del pantalón com una especie de devantal y 'l *jaqué* apenas passava mitj pam de la cintura, tenia dos botons á mitja esquena; 'l barret era molt alt, ab un dit d' ala solament y molt estret del cap de munt. ¡Quina moda més ridicul la d' aquell temps! Excuso dir que ab aquet traje, apenas podia fer cap moviment, pero ¡si la Matilde m' agradava tant....!

Probo de caminar, pero ¡ca! No era possible. Pero «*á Roma por todo*» exclamo y envio á buscar un cotxe. Quan la *patrona* entra per avisarme que ja m' espera, torna á ferme aquella mateixa rialleta que ja hi espleicat.

¿Rialleta de la *patrona*? váig dirme, ganga segura.

Ja soch á la casa, ja hi entrat á la sala bona acompanyat per una especie de cambreira ó senyora de confiança, á qui vaig guardarme bè de fer l' ullet. Los pantalons y 'l *jaqué* no m' deixavan moure y la emoció no m' permetia respirar ab desahogo.

Per fi, penetra 'l mèu ideal en la sala; vaig per ajonollarme als seus péus per darli las gracias y... ¡Horror! un soroll estrany al darrera mèu me deté y observo á la senyora que s' torna roja com un tomatech, y mana á la cambreira que m' acompanyi á la porta. Una rialla escandalosa qu' esclata detras mèu acaba de deixarme patidífus. Vull móurem, vull enrahonar y no puch; á cada moviment lo ridicul y sospitos soroll se reproduheix. En tan critica situació ¿qué puch fer? Per més vergonya, l' esquerdada véu de la cambreira hi posa un punt y diu:

—Senyora ¿D' ahont l' ha tret aquesta criatura? ¿No véu que encare li surt la seva?

Y sense conciencia estira ab los seus áspres dits la camisa que pugnava per sortir pèl finestral obert en la part posterior dels meus pantalons.

Una rialla á duo va refredar del tot mon amor. ¡Quina rialla!

Per fortuna cegat per l' entusiasme no havia despedit al cotxe.

P. A. U.

LO CAP-PADRE.

La senyora Tuyas era una dona molt grossa que cada dia venia a passar la vetlla a ca 'l amo, home molt bonatxàs que 'ns tractava com a prínceps, y dich que 'ns tractava, perque eram jo y un meu jermá, que si bé no sabiam si eram fills de un mateix pare, estavam ben segurs que ho eram d' una mare.

Mes com qu' aixó no 'ns quita ni 'ns dona per lo que volém dir, anirém continuant la nostra historia.

Un vespre la senyora Tuyas va comensar a mirarme y ferme festas, y jo las prenia ab molt gust, perque, a dir la veritat, m' agradava ser mimat, y més encare de la senyora Tuyas, que tenia las mans finas com lo pèl de rata.

—Senyor Anton, va dir al amo, m' hauria de donar aquest gatet tant manso y bufó, que tinch algun ratolinet al quarto dels mals endressos, y ell los perseguirà.

—Si senyora, sí, va dir l' amo, ja se 'l pot emportar quan vulgui, que jo ab aquest altre més grosset ne tinch prou; y cregui que si es tant ratador com la marruixa (la mare), las netejará ben depressa.

—¡Mixarrona! ¡Mixeta! m' deya la senyora Tuyas, aném a casa, que quan la Faustineteta 't veurá no hi cabrá d' alegría.... Vaja, gracias, senyó Antón.

—No hi ha de qué, senyora Tuyas.

—Bona nit.

—Bona nit —

Aixis vaig sortir de ca 'l senyor Anton ab llágrimas als ulls, considerant que me 'n treyan sense donarme temps de despedirme del meu jermá, al que potser no tornaria a veure may més.

Ja 'm tenen allotjat a casa la senyora Tuyas, qu' era un piset sense terrat ni eixida; es dir, com si diguessim tancat per monja; pero no com la de la taronja, que aquella al menos podia sortir en forat ó en finestra.

Al pis no hi habitava més que la mestressa, sa filla, noya de déu anys y una criada molt lleminera de talls.

Los primers dias tot anava bé. Tot era la Mixeta. ¿Ja ha menjat la Mixeta? ¿Ja li has dat beure? Pero després va anar tot de mal en pitjor.

La mestressa m' deya:—¿Que tens gana? Menja ratas que prou n' hi ha.

Y jo, vulgas no vulgas, a buscar ratas y no 'n podia agafar may cap.

La criada 's menjava 'ls talls d' amagat de la mestressa y deya que jo 'ls hi prenia, lo qual me valia una pallissa y un dejuni de vintiquatre horas. Aixis es que de dia en dia la cotilla se m' estrenyia més, y las costellas m' empenyian la pell probant de obrirse pas per fugir de aquella presó de miseria.

La Faustina era una bala de vidre que sempre estudiava 'l modo de divertir-se ab mi y ferme pagá 'l pato. Un dia que vaig fer un ¡marramaul perque la mestressa m' havia trepitjat, va dirme:

—Vina, Mixeta, que 't calsaré y aixis la mamá no 't trepitjará. Me va agafar y 'm posá una esclofolia de nou a cada pota com qui calsa una criatura. Després 'm posá una paperina de paper d' estrassa al cap y me 'n penjá un'altra a la qua lligada ab un fil; y per fi de festa, m' encengué aquesta y 's posá a cantar lo jo te 'l encendré.

Jo enfilantme com qui só per tot arréu, vaig trencar tot lo que 'm va venir pèl davant.

Set mesos vaig viure d' aquesta manera variant més ó menos las escenas; pero totes ellas plenas de sufriments, que, per cert, me semblava lo temps trascorregut, més llarch que no la vida d' un gat; es a dir, set vidas.

Al cap d' aquest temps van mudar de casa y per ma sort van deixarme tancat a dintre. Un protector d' animals va sentir los miols que jo feya y va demanar al amo de la casa que m' obrís qu' ell me reculliria. Aixi 's va fer, lo que 'm va valer aquell mateix dia un tip de peix que me 'n vaig llepar 'l bigoti.

Alli sí qu' estava bé; cor qué vols, boca qué desitjas: al cap de un mes estava més gras que cap rector.

L' amo 'm va obrir una gattonera a la porta del terrat perque de nit pogués anar a dar la volteta pèls terrats vehins, que n' hi havia cinch de rengle. Allí 'ns hi reuniam set ó vuit dels més gats; es a dir dels més aixalabrats. ¡Que 'n feyam de gresca! Hi havia una gata que no han vist may res més xamós. Negra com una mora, ab dos claps blancs a la qua que li feyan un goig! Quan feya lluna semblavan la panxa de dos llenguados sortint de l' aygua. La primera vegada de véurela ja 'm va agradar. Jo cada nit anava a fer l' orni pèl seu terrat com qui busca als amichs. Ella 'm feya 'l somris com volguent dir: «Es guapo aquest minyó».

Al cap de vuit dias ja era mèva. Desde aquest moment cada nit tenia esgarrapadas ab los demés, perque tots volian ferli l' amor.

Aixis vaig viure cosa de un any. Fins que un dia estantme tranquil prenent lo sol al portal de ca 'l amo, passá un gitano y ¡nyach! m' agafa pèl clatell y 'm fica dints d' un sach.

Al cap d' un quart me trobava aqui hont me veuhén; es dir a casa del gitano, entre mitj d' una dotzena de companys seqüestrats com jo.

¿Qué vol de nosaltres aquest homenet? No ho sé. L' única cosa que 'ls puch dir es, que ahir va venir un fondista y se 'n va endur mitja dotzena dels meus companys de cautiveri, pagantlos al gitano a dos rals per cap, y prometentli que demá (qu' es avuy) vindria pèls demés qu' hem quedat, pagantlos al mateix preu, exceptuant al Cap-padre, que vol dir jo, que 'n donaria un ral més perque ho valch... Ja es aquí... Vaig a escoltar lo que diu ab lo gitano... Dispénsin que desseguida torno...

ROSEGA-ORGAS.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

L' atenció pública ha estat fixada principalment en las eleccions: esperava tothom que 'ls prestidigitadors de la conservaduria farien de las sévas; pero s' han tallat... quan lo públich vigila no hi valen jochs de mans.

Aixis es que 'ls empressaris de teatros no han fet res de nou.

Es a dir sí: al Liceo ha tingut efecte 'l benefici de 'n Maurel ab l' *Amleto* y d' entusiasme no 'n vulgan més. La veritat es que l' eminent artista aquell dia estava sublime. Després del acte tercer va veure's obligat a cantar lo brindis de *L' Etoile du Nord*, una romansa catalana (bè xicotl); una romansa francesa y la *Mandolinata*, que ja li coneixiam y que no 'ns canssariam may de sentirli. De aplausos no 'n vulgan més: l' escena va omplirse de flors y 'l quarto del artista de regalos.

Aquell dia va debutar la Mantilla ab lo paper de reina, ab lo qual lo conjunt de l' ópera va guanyar molt.

¡Ah! me 'n descuidava: al sortir del teatro a n' en Maurel van acompanyarlo ab alxas com si fós lo santíssim y al peu dels balcones van donarli una serenata, a càrrech de la banda municipal. A un artista com ell ferli sentir als músichs de 'n Sampere, es condemnarlo a un verdader martiri. Aixó vol dir que 'ls que van donarli la serenata era tal l' entusiasme que tenian, que no sabian lo que 's feyan.

Al *Principal*, no content en Mario ab fernos coneixe obras, nos fá coneixe autors. L' un dia presenta a n' en Vital Aza; 'l dimecres va presentar a n' Gaspar, cónsul de Xina, que ha tornat a Espanya després de una pila d' anys de ausencia. Ab aquest motiu va representarse *La Levita*, obra ja coneguda. O com si diguésem, l' autor va presentarse ab una livita vella.

Als altres teatros res de nou. Unicament lo Circo Equestre 'ns ofereix com a novetat un tal M. Umtam, qu' es un senyor sense brassos, y que per res los necessita: 'ls pèus li bastan.

¡Ditxós ell que sentho tot ab los pèus, alcanza cada nit, la mar d' aplausos!

N. N. N.

LOS NOMS.

Lo nom no fa la cosa.

Jovenets que déu mil toms buscant pera esposas, joyas; per jutjá a fondo a las noyas no os podéu fiar dels noms.

En quan a falsos amors n' ha tingut un cada dia; ab la seva hipocresia que n' ha fet malbé de cors! D' ungüents, polvos y colors porta farsida la cara; en mentidas no repara y tot lo que d' ella 's véu misteriós ho trobaréu. Y donchs aquesta 's diu CLARA.

Ab mira franca y honrada alguns s' hi han declarat y a tots a dida ha donat per por d' una ensopegada. Sempre viu desconfiada tement perdre lo que té; en religió no creu re, hasta l' extrem de fer rissa de tots los que van a missa. Doncas aquesta 's diu FE.

Du vestits molt elegants fets per modista afamada; pero va tant mal forjada que semblan robas d' encants. De disbarats ne diu tants qu' hasta sembla mitj ximpleta; es en tot tant estafeta, que en quan a sal tothom diu qu' es igual que 'l peix de riu. Donchs aquesta 's diu GRACIETA.

Amiga de moure fressa no deixa perdre ocasió; sent pèls balls fonda passió,

sobre tot pèls de disfressa. Ella es sempre la mestressa de la gresca del vehinat, puig sempre ha considerat qu' es la vida la tabola y trista mort estar sola. Aquesta 's diu SOLETAT.

Toca 'l piano infernalment y canta molt pitjó encare; mes ella en dir no repara que per ço té gran talent. Té al treball aburriment y a tothom diu qu' es molt llesta; sa pobresa es manifesta y ella explica a grans y a xichs que a casa seva son rics. Donchs aquesta 's diu MODESTA.

Si per cas alguna amiga li enmanleva rams ó flochs, li diu que no está per brochs y l' atrassa a la botiga. S' atreueix a moure intriga quan se tracta de fer bé, si véu pobres pèl carré sempre fa la vista grossa. y ab malicia estreny la bossa. Donchs aquesta 's diu MERCÉ.

Com no pesa 'ls acudits casi bé sempre 's propassa, puig prodiga sense tassa pensaments molt atrevits. Acostuma a du 'ls vestits escotats ab gran llicencia, y gastant poca decencia, quan ab joves sol parlar diu a tots que 's vol casar. Donchs aquesta 's diu PRUDENCIA.

Mirada de dalt a baix en tot la veuréu molt rara; té plena de sots la cara y la boca de calaix. Caminant sembla un bastaix que s' haja vestit de dona; fa molts embuts si enrahona; mira guenyo del ull dret y té 'ls llavis de trompet. Donchs aquesta 's diu RAMONA.

Jovenets que déu mil toms buscant pera esposas, joyas; per jutjá a fondo a las noyas no os podéu fiar dels noms.

JOAN DE MATA GINESTAR.

ESQUELLOTS.

¡Victoria! La coalició ha triunfat per tot arréu. Davant de la forsa, no hi cap resistencia. Ni la pressió oficial, ni las amenassas, ni res ha pogut detenir l' empenta dels partits liberals coaligats. ¡Pobre partit conservador! Fins l' hi hem esbatsat las trampas, qu' era l' únic ab que contava.

A Barcelona, no obstant, han sortit alguns conservadors, dels millors del gremi. Figúrinse: en Fontrodona.... Soler y Catalá.... en Pelfort.... etc., etc. Ja ho veuhén, ni agafats ab pinsas.

¡Ganga per nosaltres per que tenim la majoria! Y sobre tot, ganga pèl nostre dibuixant, perque torna a tenir modelos per fer caricaturas.

Ha arribat a Barcelona un wagó de créus. ¡Gran créu a n' en Duran y Bas y a n' en Planas, diputats, enemichs del tractat de comers ab Inglaterra! Lo govern per un costat los insulta y 'ls combat.... y després los marca.

La veritat, no 'ls hi hauria de donar una créu: bastava que 'ls hi donés un I N R I.

També ha donat una créu, pero de las petites, a dos individuos de la comissió catalana que va anar a Palacio, 'ls Srs. Pella y Forgas y Collell, canonje de Vich. Ja recordarán los nostres lectors que poch temps endarrera va donar una canonja a Mossen Verdagner. Ja ho veuhén: ¡resultats de aquella política catalanista tant enemiga de la madrilenyá! Davant de aixó, Catalunya se 'n fá créus.

Lo que vaig a contarlos ha passat a Málaga. Se tracta de un beato que tenia gran fé ab un Sant, crech que 's diu Sant Edmigio, que té molta fama com a patró contra 'ls terremotos. Ja veurán, cada sant té la seva especialitat, y ell ha adoptat aquesta.

Lo beato malaguénnyo volent honrar a un sant que l' actualitat ha posat de moda, va anarse'n al carrer de Petritxol de Málaga, va comprar una estampa de

Sant Edmigio, va ferla posar en un gran quadro, y al arribar á casa seva, va colocala al capsal del llit. Y fet aixó va posarse á dormir tranquilament.

Are vè 'l miracle.

A la nit va haverhi una mica de terremoto... res d'ensorrarse casas.... una petita oscilació.

Sant Edmigio, sens dupte, va impedir que succehisen desgracias.

Pero ell també ballava com los plats del escudeller, com las caderas del quarto, com tot.... Y no solzament ballava, sino que va desclavarse 'l clau que 'l sostenia, y pataplaf, va caure de cantell sobre 'l nas del beato, fentli un xirivech de ca'l Ample.

¿No veuen com los miracles son veritat?

Aquest güento no es mèu: es de un redactor de la *Epoca* de Madrid, periódich conservador, com tots vos-tés saben.

Jo no faig més que mitj traduhirlo y dedicarlo al Sr. Solesio pagantli aixis un tribut de admiració per haber publicat un bando contra la blasfemia.

A Tudela, com aquí, imposavan una pesseta de multa per cada paraula lleija que 's digués.

Un carreter aragonés vá fallar y van exigirli la peseta.

—¿Por qué? ¡Redios!

—¿Dos pessetas!

—¿No me dá la rial gana, Redios!

—Tres pessetas, afegi l' agutzil portantlo davant del arcalde.

Allá no tingué més remey que pagar: tirá un duro sobre la taula, y al anarli á torná 'l cambi, digué 'l carreter:

—Quédenselo.

Y desseguit ne deixá anar un parell de més recargolats que un encenall al sortir de la garlopa.

Lo dia 2 de Maig va inaugurarse l' *Academia de ciencias, arts y oficis per la dona*, instalada en lo pis de sobre de la casa ahont está establert l' *Hotel Continental*.

L' acte va celebrarse ab tota solemnitat. La fundadora de l' Academia, senyoreta Esmeralda Cervantes, pronunciá un discurs exposant l' objecte de la institució: la Sra. Aleu de Cuyás, doctora en medicina, llegí 'l discurs inaugural: lo Sr. Soler pronunciá un discurs en catalá y la senyoreta Opisso terminá l' acte ab la lectura de una memoria, donant compte dels treballs realisats pera formarse l' Academia.

Total: un acte que parla molt en pró del zel y del amor á la instrucció de las personas iniciadoras de un pensament tant útil.

Esperém que 'ls seus esforços no quedarán defraudats.

Hém rebut un exemplar de l' aplaudida joguina en un acte de D. Eduart Aulés titolada *Una dona á la brasa*. Es una producció fácil de posarse en tots los teatros que no tingan dama. Tots los personatjes pertanyen al sexo fort, menos la propietaria de la pesa qu' es D.ª Isabel Pujol, esposa del autor.

La qual no surt sino á cobrar los drets de autor.

Tambè hem rebut un exemplar de la pesa *La tia Marta*, original del nostre antich colaborador D. Francisco Llenas, y estrenada ab éxit fá vuit anys en lo teatro del Olimpo.

Totas duas produccions se venen á ca 'n Lopez.

Al Sr. Panadés, canonge de la Seo ha guanyat un diploma de mérit en l' Exposició de arts y lletras de Madrid per una obra sobre la *dona*.

No li envejo per res la canonjia; l' únich que l' hi envejo es poder fer obras sobre la *dona*.

Lo bisbe ha concedit 40 dias de indulgencia á tots los que vajan á resar davant de la nova imatge de l' Esperansa.

Una imatge que encare tè la pintura fresca.

Pero, per aixó hèn fet, que no tot s' ho ha d' endur la Verge de Lourdes.

Las indulgencias hèn repartidas fan goig á tothom.

A Valencia, á més de una santa que treballa á Najera, ha sortit un sant que cura als malalts, profetisa 'ls aconteiximents y ven estampas medallas y drogas.

Aquest sant tè una particularitat: es cego

¿Veritat qu' es molt estrany que no haja sapigut curarse á si mateix?

Donchs encare es més estrany que 'ls que l' escoltan y se 'n fian no hajan sapigut ferse aquesta reflexió.

¿Jo ja ho veig pobrets! Tenen la llana als ulls.

La companyia general anónima d' ayguas de Barcelona, de la dreta del Besós, canalisa activament los principals carrers de la ciutat. Donchs, á pesar del hè

general que aixó proporciona, hi ha hagut un propietari, D. Miquel Boada, que ha promogut interdicte de recobrar, per haver aquella canalisat una part del carrer del Bruch, després d' haver obtingut la deguda autorisació del municipi, y de haver omplert los trámits y requisits que exigeix lo reglament sobre introducció d' ayguas.

¿Per qué será que hi ha propietaris que tenen tanta por al aygua?

Ja torna á corre 'l carretó y ab ell los cassa-gossos.

No t' estiris, no t' arronssis davant de la coalició, que hi ha uns manos que s' alian y 's quedan ab lo turró.

Veig en lo programa de las corridas de caballs que 's tracta de *carreras* y de *matricularse*.

Un pare que tè al fill en estat de decidirse, deya aquest dia:

—Al mèu Joanet penso matricularlo al Hipódromo. Segons tinch entés, es una carrera que guanyan desseguida.

Tambè enguany s' ha celebrat ab pompa, música é cortesia, é ab gran maror de ninetes la festa dels Jochs Florals.

No s' esdevingué res de nou, sino que presidí 'l bisbe de Barcelona, é tots los poetes al anar á recullir les joyes li besaven l' anell.

¿Si al menys lo bisbe fós una nineta de les guapetes!

Lo Sr. Vallés y Ribot digué 'l parlament de gracias desagraviant un xich lo saló de la Llotja ab quelques imatjes atrevides é quelcom federals.

Se créu que Dèu omnipotent per castigar ses fles-tomies, s' ha dignat ferli perdre l' elecció de regidor en lo carrer de Ponent, ahont han sigut elegits reys de la festa, los Srs Pelfort é Soler y Catalá, nebot del bisbe, é benehit é indulgenciat per tots quatre cayres.

En uns exámens de fisica.

—¿Qu' es manómetro?

L' alumno:

—¿Mano.....me.....tro.....? Un aparato per fabricar guants.

—Sobresalient.

QUÈNTOS.

Un advocat de talent defensava á un criminal, acusat de homicidi. No hi havia remey per ell: havia de anar al pal.

Pero la defensa vá ser tant bona, que 'l tribunal va pronunciar sentencia absolutoria.

Plé de alegria l' advocat se dirigi á la presó, á dur la bona noticia al interessat.

—Vaja ja estém llestos, digué al entrar á la celda ahont aquell estava. ¡Alegréuvos!

—¿No 'm matan? preguntá.

—No.

—¿Cadena perpétua? segui preguntant, groch com una cera?

—Res de cadena perpétua.

—¿Quinze anys de presiri?

—No home, res de presiri..... L' absolució..... ¡Alegréuvos!

Y 'l criminal, alsantse y ab molta dignitat:

—¿Y, digui, y are qui m' indemnisa á mí 'ls déu mesos que m' han tingut detingut á la presó?

S' havia anunciat la funció del Liceo per las vuit y mitja del vespre com de costum; eran las nou, y com de costum, no alsavan lo teló.

Un fabricant, plé d' impaciencia, pregunta al vehi que tenia al costat:

—¿A quin' hora enjegan?

Entre marit y molla.

Ella:—Home, fesme aquest favor; digam qué 't deya aquesta nit la dona de l' Anton.

—Filla mèva es un secret... Bè, vaja, ¿sabrás guardarlo?

—T' ho juro.

—Donchs si tú 't créus capás de guardarlo, no sè perquè no m' has de créure capás á mí de guardarlo també.

A pesar de que no tè istil ni ortografia, en Pancrás, es amich de un diputat, y ab l' intervenció d' aquest logra que l' hi concedeixin una condecoració.

Los seus amichs, á la taula del café, no parlan més que de la créu de 'n Pancrás.

—Será un burro ab una créu, diu un.

—T' equivocas, respon un altre: precisament li han donat lo que 's mereixia.

—¿Cóm s' entén que se la mereixia?

—Y está clar, home: quan no se sab escriure 's posa una créu.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.

Qui habiti en *hu-quart-tercera* ja pots dir qu' es rich segú. Qu' es instrument veurás tú *segona-inversa-primera*, y una nena molt pitera *quarta-quatre-tres-segona*. Tambè es una guapa dona de *total* molt seductora *quarta Hu-tres-quart*, á qui adora en *Hu-tres* de cala Pona.

BETAS Y FIL.

II.

Donya *Hu-quarta* que sol fer, la *hu-dos-quarta* cada dia, á un cert *total* del carrer del *dos girat*, diu: voldria casarmi y aixís potser, panteon, segur tindria.

CIUTADÁ PACO.

ANAGRAMA.

Molts jorns la *Tot* y en Pasqual per postres menjan *Total*.

OLA TIT.

SINONIMIA.

—Dèu lo quart senyó Ribot, digui al mosso, l' Agustí, que si *total*, porti un *tot* d' alló que ahir li vaig di.

LABANDERA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—	Nom de dona.
7	9	4	3	2	8	6	9	—	»	»
7	5	7	8	2	8	9	—	»	»	»
2	5	3	6	3	4	—	»	»	»	»
7	2	9	4	9	—	»	»	»	»	»
2	3	2	9	—	»	»	»	»	»	»
9	6	9	—	»	»	»	»	»	»	»
4	5	—	»	»	»	»	»	»	»	»
8	—	»	»	»	»	»	»	»	»	»

PUNXA-TRIPAS.

CONVERSA.

—Amparo ¿sabs que 's casa en Miquel?

—Ay, ay ay ab qui?

—Ab la que jo ja t' he dit.

J. M.ª BERNIS.

ROMBO.

Omplir los pichs ab lletras que llegidas horisontal y verticalment digan: Primera ratlla: una consonant.—Segona: lo que 's fa per Carnaval.—Tercera: nom de dona.—Quarta: lo que tenen los esclaus.—Quinta: una vocal.

DOS LIBERALS.

GEROGLIFICH.

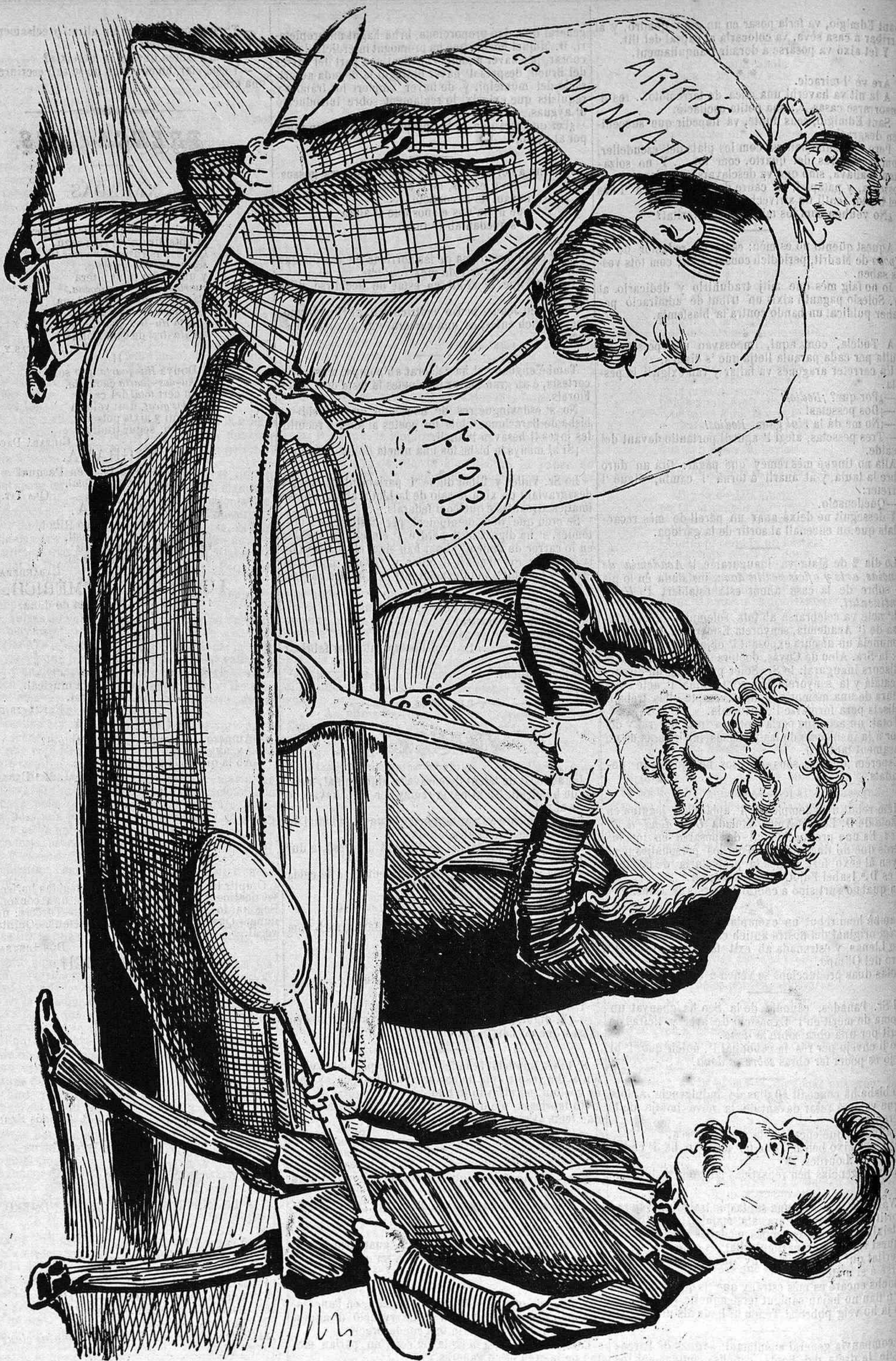
AB
Miquel
Miquel
C
FAI
BIIB

P. AMORÓS SERRA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—*Ju-li-a-na*.
2. ID. 2.ª.—*Pa-llus*.
3. ANAGRAMA.—*Mars-Rams*.
4. MUDANSA.—*Cup-Cap-Cop*.
5. ENDAVINALLA SINONIMICA.—*Grill*.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Bernat*.
7. CONVERSA.—*Joan*.
8. GEROGLIFICH.—*Tantas portas tantas claus*.

S' ha salvat lo bó y millor del partit conservador.